נמי מצי מחיל אלא גזל הגר דקאמר רחמנא

נתינה לכהנים היכי משכחת לה אמר רבא

הכא במאי עסקינן יכשגזל את הגר ונשבע י⁰

לו ומת הגר והודה לאחר מיתה דבעידנא

דאודי קנאו השם ונתנו לכהנים בעי

רבינא גזל הגיורת מהו יאיש אמר רחמנא

ולא אשה או דלמא אורחיה דקרא הוא

אמר ליה רב אהרן לרבינא תא שמע דתניא

איש אין לי אלא איש אשה מנין כשהוא

אומר יהמושב הרי כאן שנים א"כ מה ת"ל איש סיאיש אתה צריך לחזור אחריו אם יש

לו גואלים אם לאו קטן אי אתה צריך לחזור

אחריו בידוע שאין לו גואלין יתנו רבנן

ילה' לכהן יקנאו השם יונתנו לכהן שבאותו

משמר אתה אומר לכהן שבאותו משמר או אינו אלא לכל כהן שירצה כשהוא

אומר ימלבד איל הכפורים אשר יכפר בו

עליו הרי לכהן שבאותו משמר הכתוב מדבר

ת"ר הרי שהיה גוזל כהן מנין שלא יאמר

הואיל ויוצא לכהנים והרי הוא תחת ידי

יהא שלי ודין הוא אי בשל אחרים הוא זוכה

בשל עצמו לא כ"ש רבי נתן אומר בלשון

אחר ומה דבר שאין לו חלק בו עד שיכנם

ברשותו כשיכנם לרשותו אינו יכול להוציאו

מידו דבר שיש לו חלק בו עד שלא יכנם

ברשותו משנכנם לרשותו אינו דין דאין

אחר יכול להוציאו מידו לא אם אמרת בדבר

שאין לו חלק בו שכשם שאין לו חלק בו

כך אין לאחרים חלק בו תאמר בגזל שכשם

שיש לו חלק בו כך יש לאחרים חלק בן

יאלא גזילו יוצא מתחת ידו ומתחלק לכל

אחיו הכהנים והכתיב יואיש את קדשיו לו יהיו

הכא במאי עסקינן בכהן ממא אי בכהן ממא דבר שיש לו חלק בו מי אית ליה אלא אתיא

לכהן לכהן משרה אחוזה דתניא מיאחוזתו

מה ת"ל מנין לשרה היוצאה לכהנים ביובל

וגאלה אחד מן הכהנים מנין שלא יאמר הואיל ויוצאה לכהנים ביובל והרי היא

תחת ידי תהא שלי ודין הוא בשל אחרים אני

זוכה בשל עצמי לא כ"ש ת"ל יכשדה החרם

לכהן תהיה אחוזתו אחוזה שלו ואין זו שלו

הא כיצד יוצאה מתחת ידו ומתחלקת לכל

אחיו הכהנים: תנו רבגן ימנין ילכהן שבא ומקריב קרבנותיו בכל עת ובכל שעה

בתחילת סוגיא כי קאמר ר' יוסי הגלילי לא שנא לנפשיה

רש"א, כ) [סנהדר' סט.],

ג) ערכין כח:, ד) [מנחות מה:], ד) ערכין כה:, מה:], ד) ערכין כה:, 1) [מנחות עד.], 1) [במדבר

כז. מ) ושכז. ע) פ״ל שליי

לו חלק בו, י) [בחוקותי סוף פרק י], ל) [כדאי׳ בקדושין

J: P

תורה אור השלם

ו. וִאָם אֵין לָאִישׁ גֹאֵל

לְּהָשִׁיב הָאְשָׁם אֵלְיוּ הָאָשָׁם הַמּוּשָׁב לַיְיָּ לַכּהֵן מִלְבָד אֵיל הַבָּפָּרִים אֲשֶׁר

2. וְאִישׁ אַת קַדְשִׁיו לוֹ

יְהֵיוֹ אִישׁ אֲשֶׁר יְתֵן לַכַּהֵן

יְהָיוּ אִישׁ אֲשֶׁר יִּתְן לְבּתַּן לוֹ יְהָיֶה: במדבר ה י ג. וְהְיָה הְשֶּׁדָה בְּצְאַתוּ בִּיבַל קְדָשׁ לִייִי בִּשְׁדַה הַתַּרֶם לַכֹּתַן תִּהְיָה אֲחָוָתוֹ: ויקרא כו כא

4. וכי יבא הלוי מאחד

שְׁעֶרֶיךְ מִכְּל יִשְׂרְאֵל אֲשֶׁר הוּא גָר שָׁם וּבָא אֲשֶׁר הוּא גָר שָׁם וּבָא

בְּכֶל אַנְּתְּ נְפְשׁוֹ אֶל הַמְּקוֹם אֲשֶׁר יִבְּחַר יְיָּ וְשֵׁרֵת בְּשֵׁם יְיָ אֱלֹהְיו בְּכָל אֶחָיו הַלְוִיִּם בָּכָל אֶחָיו הַלְוִיִּם

דברים יח ו-ז

ָּדָּדְ הָעמְדִים שָם לפְנֵי יְיָ:

יכפר בו עליו:

אלא גול הגר דקאמר ש היכי משכחת לה. ה״ה דה״מ למפרך קםמ א מיי׳ פ״ח מהל׳ כ וטי׳ בהשנות ובת״ת: ולא שנא לאחריני מלי מחיל אלא משום דהוו ליה פירכי אחריני לא קע ב מיי שם הלי ז: קע ב מיי שם הני ז: קעא ג מיי שם הני ה: קעב ד מיי שם הני ט: סש למפרך: קבון אי אתה צריך לחזור עליו. וא״מ גזל גר

> סמג עשין קלא: ר ז מיי' כ ד מהלכות המקדש הלכה ז וע"ש

> נהשגות ובכ"מ: קעה ח מיי׳ שם הל' ח:

מוסף רש"י

מה ת"ל איש. ולא כמיב ואם אין לו גואל, טעמא כתיב איש. הלה משום דכתיב והם, דמשמע פעמים שיש לו יורשים ולהכי כתיב איש ללמדן איש אתה צריך לחזור אחריו אם יש לו גואלים אם לאו. איש הוא דאיכא לספוקי שמא יוליד בנים משנתגייר גומנים (טנהדרין טט.). דהי לכהן, האשם המושב להי לכהן, בגול הגר הכמוב מדבר, שהכי בישראל אין לך אדם מישראל שאין לו גואלין, אלא הגחל את הגר מקל שנשנע (ערכין כח:). הרי לכהן שבאותו משמר הכתוב מדבר. דה"ק קרא שלכהן המכפר בו באיל הכפורים יהא קרן וחומש (שם). לשדה היוצאה לכהנים ביובל. שראוי לנאת לכהנים ביובל, שהקדישה בעלים הסקדיטה כענים ונק גלוכ, וגאלה אחד מן הכהנים. מיד גזכר (ערכין כה:). בשל אחרים בשל אחרים אני זוכה. אם גאלה שראל היתה יולאת מידו הכי, אחוזה שלו. לחותו שלו (שם). שבא ומקריב קרבנותיו. של עלמו אפילו קרבנותיו. של ענמו מפינו נמשמר שאינו שלו (מנחות עד.) אם יש עליו להביא חטאת או התנדב עולה או שלמים, אין זריך לתתם לאנשי משמר אלא הוא

וכעי"ז תמורה כ:).

שמח יופר לכים משמחייר בים מחליי להפקיע קרן שלו ולתחו לכהן עד שחדעו עד שחדעו שלון לו יורשים, אבל קטן גר מסממא גול שלו שנשבע עליו ישראל לשקר לכהן הוא, בידוע שאין לו גואלים (טונודדין 1902). להי ונשבע והודה ואחר כך מת הגר משלם קרן וחומש לכהן ואשם למוצח ואמרינן (לקמן קי.) האשם זה הקרן, המושב זה החומש, מלבד איל הכפורים זה איל אשם שמביא על שבועת ואני זוכה עם שאר אחיי (שם). לכהן תהיה אחוזתו. ואיכא למידרש

ובירושה ליכא למימר דגר אין יורש אביו דבר תורה יוי"ל דדוהא מליאה דאין דעת אחרת מקנה אותו לא הוה אלא מדבריהם אבל כשדעת אחרת מקנה אותו קני מדאורייתא ובקטן שנתגייר עם אביו מיירי דלכ"ע מטבילין אותו אבל בלא אביו פלוגתא היא בפרק קמא דכתובות (דף יא.) אם מטבילים אותו על דעת בית דין: נועי תוס' סנסדרין סס: ד"ה קטן] לבהן שבאותו משמר. אין נראה לפרש דבשעת הודאה כשמתחייב אלא למשמר שהיה בשעת

הבאה שהרי בכל הקרבנות חטאות ואשמות נדרים ונדבות אין אנו הולכים אחר שעת החיוב ליתנו לאותו משמר שהיה באותה שעה שנדר או נדב או חטא שהוא מתחייב בה אלא אחר הבאה אנו הולכים וכמו כן בכאן: מבין שלא יאמר. תימה דנקיט האי לישנא כיון דלא מקרא מייתי לה אלא מדינא:

קטן היכי משכחת לה והא אין זכיה

לקטן כדאמרינן בפ"ק דב"מ (דף יב.)

דגזל קטן מדבריהם ולא מדאורייתא

ומה דבר שאין לו חלק בו עד שיכנם לרשותו. כגון תרומה וחלה וראשית הגז שטובת הנאה לבעלים ליתן לאיזה כהן שירצה משנכנס לרשותו אין אחר יכול להוליא מידו שיתחלק לבני משמר דאין מתחלק לאנשי משמר אלא מתנות: לא אם אמרת בדבר שאין כו'. ללשון ראשון נמי דקאמר ודין הוא בשל אחרים אני זוכה יכול להקשות דיו לבא מן הדין להיות כנדון שלא יזכה בשל עלמו אלא כפי חלקו

כמו בשל אחרים: אחוותו מה ת"ל. מימה להרשב"ה למ"ל אחותו לומר שיולאה

מתחת ידו ומתחלקת לכל אחיו הכהנים דהיכי הוה אמינא בשל אחרים אני זוכה בשל עלמי לא כ״ש הא הכא שייך נמי למפרך כמו לעיל דיו לבא כו׳ ויש לומר דחילטריך החוזתו משום דה"א כיון שהיא תחת ידו תהא שלו דהוה ילפינן כהן כהן מגזל הגר ובגזל הגר ה״א דהוי שלו כדקאמר ואיש את קדשיו לו יהיו משום הכי אינטריך אחותו: בובין דיוצאה דבהנים בו'. ברייתא היא בערכין

בפרק אין מקדישין (דף כה:): דכי

מכלל דרבי יוסי הגלילי סבר מלי מחיל לנפשיה. אפי׳ לא זקפו. לרצא פרכינן: קנאו השם. הקב"ה כדכתיבי המושב לה' לכהן: קנחו השם ונסנו לכהנים. אבל הודה בחיי הגר נעשה אללו כמלוה וכי מיית גר מחיל לנפשיה: גול הגיורת. שגזל חותה ונשבע והודה לאחר מיתה: מהו. מכלל דרבי יוםי הגלילי סבר אפילו לנפשיה

מי נפיק לכהנים או זכה בה איהו: היש המר רחמנה. הם חין לחים גואל: הרי כאן שנים. תרי השבות כתיב להשיב המושב. לישנא אחרינא תרי אשמות כתיבי להשיב האשם האשם המושב: לריכין לחזור אחריו. ולשאול אם יש לו בנים קודם שתתנהו לכהן: קטן. שאין איש בידוע שאין לו בנים יתנהו לכהנים. ומהכא נפקא לן דקטן לאו בר אולודי הוא בסנהדרין בבן סורר ומורה (דף סט.): לכהן שבחותו משמר. שהוח בח להתכפר בו: כשהוא אומר מלבד איל הכפורים. משמע למי שוה ניתו זה ניתו ואיל הכפורים אין יכול להקריב אלא כהן שבאותו משמר כדכתיב (דברים יח) לבד ממכריו על האבות אני בשבתי ואתה בשבתך: הרי שהיה כהן גוול. את הגר וכשהגיע משמר שלו בא והודה לאחר מיתת הגר: בשל אחרים. אם היה ישראל מביא גזל הגר במשמר זה הריני נוטל חלקי עם אחיי הכהנים בני המשמר: בשל עלמי לא כ"ש. שאטול את הכל: מה דבר שאין לו חלק בו. כגון כהן שהתנדב קרבן דחמרינן לקמן בשמעתין כהן בא ומקריב קרבנותיו בכל שעה שירלה ובשרה ועורה שלו דכתיבי וחיש את קדשיו לו יהיו נמצא שאין לבני משמר חלק בו: (ה) משנרנם לרשותו הין **אחר יכול כו'**. שאם נתנה לכהן אחר של אותו משמר שוב אין יכול להוליאו מידו שנאמרים ואיש אשר יתן לכהן לו יהיה: דבר שיש לו חלק בו עד שלא נכנס ברשוחו. שכיון שבא ישראל והביא גזל הגר למשמר זה אע"פ שנתנו לאחד מאחיו יש לו חלק בו: ל"א מה דבר ש (שלא נכנם ברשותו). כגון תרומות ומעשרות. מפי עוקר הרים: כך אין לאחרים חלק בו. לפיכך משנתנו לך מי יעכב עליך: מאמר בגול. הגר שהוא לכל בני משמר וכולם תובעין: והכתיב וחיש חת קדשיו [וגו']. ונפקח לן לקמן מיניה שכהן מקריב קרבנותיו בכל עת שירצה ובשרה ועורה שלו והכא נמי האי איל אשם קרבנות דכהן הוא וזכי ביה וכיון דמקריב ליה וזכי ביה גזל נמי דידיה הוא כדאמרינן מלבד איל הכפורים למי שוה ניתן זה

ניתן: בכהן טמא. דאין ראוי להקריב

איל האשם: אי [בכהן] טמא. היכי

מלי למימר דבר שיש לו חלק בו והא

קיימא לן בזבחים (דף נח:) דאין טמא

חולק בקדשי המקדש ואפילו בעורות

הגהות הב"ח

(h) רש"י ד"ה משנכנס וכו'. נ"ב עיין בסמוך במשנה דף קי ע"ה: במשנה דף קי ע"ח: (ב) ד"ה אי [בכהן] טמא וכו׳ וגזל הגר. נ"ב עיין לקמן סוף דף קי: (ג) תום' ד"ה אלא גול הגר דקאמר רחמנא נתינה לכהנים :סיכי משכחת

> שירצה תלמוד לומר יובא בכל אות נפשו ושרת יומניין שעבודתה ועורה שלו תלמוד לומר יואיש את קדשיו לו יהיו הא כיצד "אם היה בעל מום נותנה לכהן שבאותו משמר ועבודתה ועורה שלו ואם

(ט וגזל הגר נמי קדשי המקדש הוא: אלא. לעולם בכהן טהור והאי דמוציאין מידו משום דילפינן ג"ש כהן כהן משדה אחוחה ואיש את קדשיו במילי אחריני מחוקמא: אחוזפו. לכהן תהיה היה לו למימר ודיו ומה ת"ל אחוזפו: לשדה היוצאה להכנים. מקדיש שדה אחוזה ולא גאלה מן ההקדש ומכרה גזבר לאחרים כשהיא יולאה מיד הלוקח ביובל מתחלקת לכהנים של משמר שנכנס בו יובל שנאמר [ויקרא מ] ואם לא יגאל את השדה בעלים ואם מכר את השדה גובר לא יגאל עוד בעלים אלא והיה השדה וגו׳ והכי חניא במ״כ״ ובערכין [כה:]: **וגאלה אחד מן הכהנים.** כלומר והלוקח מן הגזבר כהן היה ומבני המשמר של יובל היה: שבא ומקריב. אם נדר קרבן או שהיה מוטל עליו חטאת ואשם חובה מקריב אף במשמר שאינו שלו: שעבודתה. שכר עבודתה דהיינו בשרה: אם היה בעל מוס. ראוי לאכול ואין ראוי להקריב אין יכול לעשות שליח להקרבה מי שירצה אלא נותנה לבני המשמר והואיל והוא ראוי לאכילה קרינן ביה ואיש את קדשיו לפיכך עבודה ועורה שלו. לשון אחר גרסינן עבודה ועורה לאנשי משמר כיון דהם הקריבוהו: